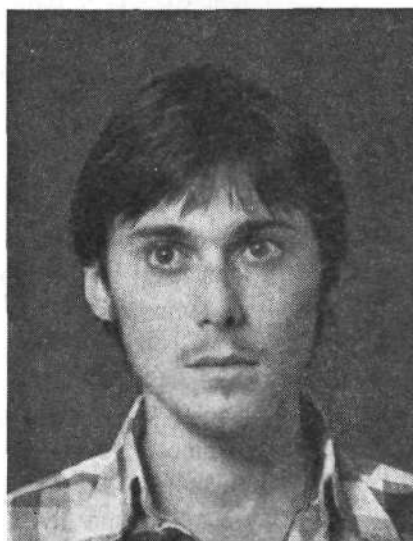

jezni smo
 stiskamo pesti v žepu
 ko kričijo vodne gladine
 plavajo preko kamenja
 preko rib
 preko mulja
 in ljudi
 tam zadaj za svetlobo
 tam je še nekaj

Milan
Šelj

**In že spet
bo včeraj**

Ko otresem veje
 niti krošenj
 popadejo kapljice
 rose v naročja
 toplih kril.
 V njih se ogrejejo
 in zapojejo
 pesmi juter otožno.
 Žene pri studencu
 zajemajo v dlani

potoka struge hlad.
 Le nasmiham se
 med kamni
 mleka in matere.

Naslonila se je na ramo
 položila glavo v gube strahu
 spustila veke čez gladino oči
 tiho šepetala molk topli.
 Ko sva tako stala
 majhna v krogu
 sončnega koščka
 so vsi govorili da je greh
 kar počneva.

*

Kot bi vse teklo
 v jezera včeraj.

Spravim babičino ruto
 v star predal, ki ga
 prepreda bledenje njenih
 baržunastih besed.
 Z raskavo roko v soju
 toplega dotika zavrti
 ključek in škrtanje zamre.
 Le še ogenj použiva pramene
 sivih las.

Ti dam vrtnico rdečo
 v lase, njeno trnje te
 zbode v čelo.
 Obraz in kaplja sta škrlatna.
 Smeh me bega, z dna že slišim
 kotaljenje joka.
 Se ogrneš v črnino, prevlečeš oči
 z voskom toplim, da ne bi puščala
 solz padati v krila mojih
 žejnih rok.

Bo jutri, le kratek
in že spet spet bo včeraj.

Bo jutri . . .

Gora

kot ogromna ladja
si vsa modra zasidrana
v ta poletni večer.
Tvoja modrina globoka
kot dno srninega pogleda.
Prek glave si vrgla ognjene rjuhe
krvavečih oblakov in sonce potisnila
za svoj hrbet.
Vznemirjaš me ko majhen stojim
ob koreninah tvojih reber.
(V mraku le šepetava.)
Potem ti vzdihneš
prestrašim se tvoje bolečine
in stečem v ravnino ne meneč
se za tvoje klice naj pridem nazaj.
O gora gora.